

[Aksel Larsen.]

maaske er hans Tale allerede skrevet — at afgive en Forsikring om, at Regeringen føler sig bundet af Noten. Det nytter intet, for det, der er Brug for, er en ubetinget Erklæring fra Statsministeren om, at han selv, hvad enten han optræder som Statsminister, Folketingsmand, Privatmand, Gaardejer, eller i hvilke Egenskaber han kunde tænke sig at forpuppe sig, i enhver Henseende vil være loyal over for Folketinget i denne Sag. Noget mindre kan ikke gøre det. Jeg er ganske vist af den Mening, at selv en saadan Erklæring kommer for sent, men i hvert Fald: noget mindre kan man ikke lade sig nøje med. En almindelig Udtalelse om, at Regeringen vil være loyal, hjælper ikke. Saa faar vi om 14 Dage Privatmanden at høre, naar han igen udbasunerer, at Grænsen bør flyttes ned til Ejderen.

Jeg sagde til Indledning noget om, at disse stadigt tilbagevendende Kriser i og omkring Regeringen er højst ulykkelige for Landet. Det er samtidig saadan, at den ganske øjensynligt er en Krise inden for Partiet Venstre og en stor Uenighed foraarsaget netop af Statsministeren, hans Person og Politik. (*Afbrydelse:* Hvor ved De det fra?). Det ved jeg bl. a. fra, at man med stor Snildhed har sørget for, at denne Debat først kom 14 Dage senere, end den burde være kommet, og den Tid skulde man bruge til at føre Forhandlinger og se at finde en eller anden Løsning. Jeg vil ikke paastaa, at disse Forhandlinger kun er ført inden for Venstre, de kan ogsaa være ført med et eller flere andre Partier, men man skulde i hvert Fald have Tid til at forsøge, om man kunde kitte det knuste Porcelæn. Men man maa gøre sig klart, at ogsaa dette er skadeligt, det lammer Regeringens Handlekraft eller den Smule af den, der kunde være tilbage, og det nedsætter naturligvis Statsstyrets Anseelse herhjemme. Regeringens almindelige Politik og til Dels dens Mangel paa en almindelig Politik bekræfter i øvrigt Ønskeligheden af, at vi faar en Ændring paa den ene eller den anden Maade.

Maa jeg som Eksempel nævne Spørgsmaalet om Fremskaffelse af Boliger til de boligløse her i Landet. Der har været adskillige Debatter her i Rigsdagen om denne Sag, sidst for nogle faa Dage siden, og der har været en Mængde Skrivelser i Pressen om Nødvendigheden af et forceret Boligbyggeri, men der sker stadig væk ingenting. Til Trods for at der enten er eller uden store Vanskeligheder kan fremskaffes de fornødne Byggematerialer her i Landet, til Trods for at der er tilstrækkelig Arbejds-

kraft til Raadighed, og til Trods for at der ikke er Mangel paa Byggegrunde, saa kommer Byggeriet ikke i Gang. Man kan snakke op ad Stolper og ned ad Vægge, men den ene Kendsgerning bliver staaende: det er Regeringen, der har Ansvaret for denne Tilstand, og den kan ikke skubbe Ansvaret fra sig over paa en anden.

Hvis Regeringen havde den fornødne Handlekraft, vilde det gaa. Dengang Landet var besat, skulde der bygges Bunkers. Det kneb ogsaa dengang med Materialer, det kneb ogsaa dengang med Arbejdskraft, men i Løbet af forbløffende kort Tid var Landet oversaaet med disse grimme Betonbunkers, som mispryder Byerne den Dag i Dag. Det gik meget stærkt. Hvis man anvendte blot den samme Beslutsomhed, den samme Energi, det samme Kvantum Materiale, det samme Kvantum Arbejdskraft paa at faa bygget nogle Boliger, vilde i Løbet af meget kort Tid Situationen se helt anderledes ud, men noget saadant sker ikke. Derimod søger man at give Offentligheden Indtrykket af, at det er Bygningsarbejderne, der er noget i Vejen med, enten fordi de ikke gider bestille noget, eller fordi der er for faa af dem. Det er for mig fuldkommen barokt, at en ansvarlig Minister kan hitte paa eller slutte sig til den Idé, at om man indfører 9 Timers Arbejdsdag for Bygningsarbejderne og helst ogsaa strøg deres Ferie, kunde der blive bygget Huse. Jeg gad vide, hvad Bygningsarbejderne skulde bestille, hvis de fik 9 Timers Arbejdsdag, al den Stund der allerede er ret stor Arbejdsløshed blandt Bygningsarbejderne nu, hvor de har den 8 Timers Arbejdsdag.

Nej, dette er ikke Vejen. Selv den største Flid fra Arbejdernes Side, selv den største Vilje til Arbejdsindsats hjælper ikke, hvis man ikke kan faa Lov til at bestille noget. Det er desværre ikke Arbejderne selv, der bestemmer, om Byggematerialerne fremskaffes, eller hvad de skal bruges til. I øvrigt vil jeg erindre Regeringen om, at Arbejdsløsheden vokser meget stærkt, selv om det maaske ikke helt kan læses af den Statistik, Regeringen lader optage. Der er i Øjeblikket op mod 50 000 ledige Arbejds mænd i dette Land. Det er mange Medlemmer af denne ene Arbejdsløshedskasse, og dens Ledere imødeser med bange Anelser Vinteren, hvor de frygter for, at Antallet af arbejdsløse igen skal overstige de 100 000.

Arbejdsløsheden begynder ogsaa at vokse i andre Fag, og saa maa man have Lov til at spørge Regeringen: Hvorfor vil man saa ikke gøre noget for at forhindre